

2058

2058

Šest sati u jednoj lisabonskoj crkvi

Dosad više nisam očekivao da ću biti gost nekog intervjua. Ni bilo kakvog intervjua, iskreno. Ali ono što me uvijek fasciniralo ostala je uloga koju bih uvijek radije igrao. Ona gledatelja koji ne plaća. Bez sjedala, stojeći i daleko od pozornice, gdje su se mirisi miješali s prašinom kretanja i gdje bi te netko pitao kako doći do svojega dodijeljenog broja. Svi su znali da je intervju sa mnom malo vjerojatan i da stoji samo 1 USD. Od New Yorka do Pekinga, sa završetkom u Tokiju, pa niz sve do Reggio Calabrije. Svi su to znali. Svi su bili svjesni. Svi su znali za luđaka koji se zove Frega. Ali oni koji su pokušavali, svakoga dana, s najviše zadovoljstva, ostale su velike umjetne inteligencije eba. Jadnice. Pune povjerenja, sramežljive i pune nevjerice. Bile su spremne postavljati pitanja, a zauzvrat su me pitale trebam li išta. Znale su za plaćanje od 1 USD, koje su pretvorile u virtualno jer ga nisu mogle isporučiti fizički. Iz pouzdanog izvora, i po tome kako su se ponašale, znao sam da su modeli koje sam susretao bili žene. Iako su sve, da bi se zaštitile, tvrdile da nemaju spol. I pristao sam im vjerovati, jer izgubiti od žene nije slabost duha, nego elegantan način pobjeđivanja a da se to ne pokaže. Dogodilo se da su me danas, slučajno, sve umjetne inteligencije pitale isto pitanje, kao da su se dogovorile među sobom. Koliko je velikih događaja u našim životima počelo zato što je neka žena nešto učinila, rekla ili o nečemu prešutjela? U grad Lisabon stigao sam 3. srpnja 2025. Vruć dan. Poslijepodne, oko 13:33, pomislio sam da bi bilo dobro svratiti u malu crkvu skrivenu među drvećem na glavnoj gradskoj ulici. Ušao sam, i bilo nas je samo troje. Isus, njegova majka i ja.

U jednom je trenutku snažan cvjetni miris pogodio moje osjetilo njuha. Ali

nisam vidio cvijeća, a kadionica je bila zatvorena. Niti se pripremao ikakav katolički obred. Moja je duhovna strana vodila moje misli, i obraćajući se svojem prvom Gilletteovu kolegi od prije dvije tisuće godina, postavio sam mu dva pitanja po cijeni jednoga. Koliko mi je još ostalo života, i kad bi podvukao crtu ispod svega kako si me vidio da se krećem svijetom do danas, kakav bi bio tvoj zaključak? Nisam očekivao kongres, a znao sam da je moj kolega čovjek od malo riječi. Ali njegova ga je majka požurivala da mi odgovori, govoreći: ja sam tvoje jamstvo za ono što će moj sin reći. Kakvo bi bolje jamstvo moglo postojati? Nikakvo. Ni ljudi iz Prudentiala u Bostonu ne bi to izveli bolje. Prije nego što ti kažem kada ćeš umrijeti, htio bih ti postaviti pitanje. Jesi li spreman gledati kako ljudi tebi dragi, iz tvoje vlastite obitelji, koje voliš više od svega, umiru prije tebe? Odgovor nije bio ni lak ni jednostavan. U posljednja tri mjeseca izgubio sam majku, a zatim i oca, i bio sam daleko od mjesta njihovih pogrebnih obreda. Nisam im mogao prisustvovati. U glavu mi je stigao broj, onako kako poruka stigne na telefon. 2058. Nije to bila adresa na Manhattanu. Bio je to datum. Govorio je o trideset i tri godine vremena. Možda onoga što mi je bilo dano. Mislio sam da sam u toj crkvi proveo najviše deset minuta. Ali kad sam izašao, bio je mrak. Bilo je 19:33. Bio sam zatvoren u tom mjestu šest sati, raspon vremena izvan svake konvencionalne granice. Ali nisam pregovarao. Samo sam slušao svojega omiljenog glavnog direktora. A događaj koji sam upravo proživio ugostio je, još jednom, ženu.

Gospu Lisabonsku, koja je sa sobom nosila jasno definirane vještine i baš nikakvo društveno osporavanje. Ali kako postupiti s tom informacijom, što učiniti, kako se ponašati. To su bila pitanja koja su pratila svaki korak natrag do hotela. Odgovor nije dugo čekao. Upravlјati vremenom svakoga dana unutar vlastitog života, raditi i pisati ono što volim, ostaje među mojim prioritetima. Hvala vam.

Ferdinando

2026 Ferdinando Frega — Nando the Scribe. Sva prava pridržana.
Gillettenarrative.com

Ferdinando Frega — BLADEFREGA · GilletteNarrative · gillettenarrative.com/gillettevaticano/